

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyilttárek felvételnek Árszabály szerint a kiadó hivatalban: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Szerkesztő- s kiadó-hivatal: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. szám. Csak bérmentes levelek fogadhatók el.

Mekkora az inség? Két törvényjavaslatot tárgyalt le ma a képviselőház. Az egyik vetőmagkölesön szerzését teszi lehetővé azok számára, a kik rászorulnak; a másik pedig inségi közmunkáról s közvetlen segélyezésről intézkedik.

vaszi vetőmagsegélyre is. Már pedig ha a nagy és közép birtokokat kivesszük is a segélyezendő létszámából, még akkor is az ország egyharmadát olyannak kell tekintenünk, a melyben mulhatlanul beáll a tavaszi vetőmag hiánya.

sod, Heves, Hont, Komárom, Krassó, Szabolcs, Temes, Torontál, Trencsén, Ugocsa, Ung és Zalavármegyének összevéve szintén adott már harminczhárom ezer forint segélyt. Tehát 15 vármegyének összeszámolva adott annyit, mint magának ama bizalmas párthivének Gyönyörű gazdaság.

Szilágy, Temes, Torontál, Trencsén Ugocsa, Ung, Zala és Zemplén ugyancsak a belügyminiszter egyben; Bihar, Esztergom, Fehér, Gömör és Kőrös, Hajdu, Hunyad, Liptó, Marmaros, Moson, Nyitra, Pest-Pilis-Solt-K-Kun, Somogy, Sopron, Szepes, Szörény, Tolna és Torna.

elem feladásával volna egyértelmű, mivel e követelések realizálása oly állapotot idézne elő, melyben természetesen a cseh népességnek a német állam feletti supremaciája nyerne kifejezést hivatalban és iskolában. Az ellenemmorandum tovább bizonyítja, hogy az alaptörvény szemlélettel megfelelőleg bír elmondottakkal, az hogy Csehországban az iskolában és a hivatalban mindket nyelvet lehetőleg ápolassák, de ebből nem szabad a közigazgatási szerveket megsemmisítésének s oly állapotnak bekövetkeznie, mely Csehországban a hivatalokat kizárólag a csehek kezébe juttatná.

Azt mondhatja a kormány, azt mondhatják a kormányok lapjai, hogy számításunk nem biztos. Az ellenvetést figyelembe vesszük. Számításunk csakis valószínűségi számítás. Tíz millió holdra vesszük a tavaszi vetés-forgást, öt forintra egy holdnak vető-magszükségletét s egy millió holdra a valóban inséges, s a minden esetre segélyezendő kishirtokok összegét.

adott állami segélyből. Vajon mikor elégti meg Tisza Kálmán a népek nyomorát s kormányzatának bűneit? Vajon mikor elégti meg Magyarország ennek az egyetlenegy embernök "becsület" és "erkölcsös" gazdálkodását?

Budapest, jan. 30. Az inségügy és az adóvégrehajtás. Tisza Kálmán miniszterelnök a mai képviselőházi ülésben kijelentette, hogy "az inséges vidékek, sőt ott, a hol valamely törvényhatóság körében az inséges vidék nagyobb, ennek egész területén meg van szüntetve az adóvégrehajtás."

A képviselőház összeférhetlenségi bizottsága tegnap esti ülésében végleg megállapította az eleményét, melyet a miniszterelnöknek a kormánybiztosokra vonatkozó indítványára többszöri tárgyalás után hozott. — A bizottság véleménye, melyet jelentés alakjában a képviselőház elé terjeszt, — az összeférhetlenségről alkotott, 1875-dik évi I. t. c. 1. §-a g) pontjának mikénti értelmezése s a kormány megbizást vagy kiküldetést vállalt képviselők által, illetőleg azok irányában követendő eljárásra vonatkozik.

Szomorú tárggyal foglalkozott ma a képviselőház. Az ország növekvő inségével kapcsolatos két törvényjavaslat volt kitűzve a ház napirendjére. Az egyik törvényjavaslat szól az ország némely inséges vidékén vető magban szűkölködő községek által felveendő kölcsönök állami közvetítéséről, a másik pedig az inség elhárítására szükséges költségek fedezéséről.

Mekkora az inség s mekkora a szükséglet? Ezt kellene tudni mindenek előtt, de a miből ezt egyáltalán nem lehet megtudni, az a kormány elterjesztése. Tisza Kálmán igen gondosan öröködi a fölött, hogy az inség mérvét valahogy a törvényhozás meg ne tudja. Am tegyünk kísérletet egy kis számitással. Magyarország tavaszi vetőmag szükséglete legalább 40 millió forintot képvisel mérsékelt gabnaárak mellett is.

De hát miért kell nekünk e valószínűségi számításokat tennünk? Azért, mert a kormány nem áll elő biztos adatokkal. Soha semmiben sem szokott előállni, tehát itt is időközök, itt is rejtget valamit. Avagy talán magának a kormánynak sincsenek adatai? Más kormánynál azt mondanók: ez lehetetlen, de a Tisza-kormánynál minden lehet. Midőn novemberben összeült a képviselőház, az ellenzék pártok nyomban hangsúlyozták az inségi kérdés sürgetőségét.

Tisza Kálmán min. elnök urat nem akarjuk valótlanságok tudatos és szándékos elterjesztésével vádolni, de lehetetlen neki is nem tudnia, hogy a végrehajtásokat felüggesztő miniszteri rendeletek rendszeren anyai záradékhoz és kivételhez konyra s másrésről az adófelügyelők a központból annyira zaklatatnak, hogy az adófelügyelők elvlegre is akként vélnék feladatunknak eleget tetheti, ha eddigi szokott módon folytatják az adóvégrehajtásnak nevezett szarolás mesterségét.

Az összeférhetlenségi bizottság azon véleményben állapodott meg, hogy: a) Az 1875. évi I. t. c. 1. § g) pontja, tekintve annak egy nyelvtani szövegét, mint intencióját, azt, a mit kifejezni akar, világosan és határozottan fejezi ki: nevezetesen kimondja, hogy a kormánybiztosok csak azon esetben fér össze a képviselő állással, ha ideiglenes természeti, rendes lejártaival csak új megbízás vagy kiküldetés folytán állhatott el ismét s ha a képviselőház a távozásra az engedélyt megadja, mely engedélyezés a szónak természetesen értelme és jelentőségéhez képest a megbízás elvállalása és megkezdése előtt kell, hogy történjen — s így ez irányban valamely intézkedés tételének szüksége fenn nem forog.

Az országgyűlésről. Jan. 30. Szomorú tárggyal foglalkozott ma a képviselőház. Az ország növekvő inségével kapcsolatos két törvényjavaslat volt kitűzve a ház napirendjére.

De hát ekkora-e csak a mezőgazdák insége? A kormány azt állítja, hogy eddig csupán hét vármegye tett fölterjesztést vetőmagkölesön iránt. De egyuttal azt állítja, hogy 23 törvényhatóság területén beállott, 17-nek területén pedig minden esetre be fog állani kisebb-nagyobb mértékben az inség. Ez összesen 40 vármegye, vagyis az országnak 2/3-ad része. Lehet, hogy csak hét vármegye kért eddig vetőmagot, de az minden józan eszű ember előtt kétségtelen, hogy ott, a hol már egybéként részint beállott, részint be fog állani az inség: egyuttal szükség lesz ta-

hában már nem lehet tudakozódni. Egy esti jelentésnek ez is elég. Lássuk csak. Az egyéniség párisi volt: tudta, hogy mily utcában van. Csak a házszámot nézte meg; ezután visszafordult, s egy lámpa alatt a következőket írta: „Mintán észrevettem, hogy a ház körül gyanus dolgok történnek, egész nap lesben állottam. Valami egyházi szertartás volt, mely sok idegmet esalt oda. Mintán este semmi különös nem történt, a kertel szemben egy boresarnokba mentem ebédelni. Kilencz órákor vagy talán tíz tizkor távozni készültem; egyszerre a kis kapu felnyílt, és egy lelkész, egy szerzetes nő kíséretében kilépett. A szerzetes nőre kétségkívül várt valaki, mert a lelkész elhagyta, és egy férfi, kit előbb nem vettem észre egy szomszédházból kijött, nyomban hozzám ment, és követelt hozzám. En a lelkészt vettem tüzbe; a kules-utczában megállt, egy ház előtt, melynek nyitott ajtója csak egy két lakója van. A szerzetes nő, ki a kert ajtaját elvált tőle, most kiszállt egy kocsiból, és együtt bementek. — Nemde, azt mondtam kules-utca? de a számot elfelejtettem. Az egyéniség visszafordult megtekinteni a számot. Nagyon elesodálkozott, midőn ugyanazon emberrel találkozott, kit már a Feuilantines utcában láttott; ez beszélt, a szerzetes nő fresen maradt kocsijába és így szót a kocsihoz. — Hamar, hamar, Meudonba. — A kocsi elindult, a férfi orjáira nézett és így szólt: — Ah! lelkeure mondom annál rosszabb, már késő van. Ma már eleget tettem, eleget kénykedtem, talán holnap ismét úzobe veszem; Nuret apónak nem lesz panasa ellenem. A kocsi elindult, és a férfi nyugodtan szivarra gyújtott.

Mindegyik s mely vidékeket tart inségesnek s hol, mikor, mily időtartamra s mily adófeljuttatás irányában függesztette fel az adóvégrehajtást, lehetetlen a miniszterelnök kijelentéseit komolyan venni. Lehetetlen azért, mert a parlamenti és publicisztikai ellenőrzés a szükséges kimutatások hiányában alig gyakorolható. Mi például úgy vagyunk értesítve, hogy az inségesnek kijelentett 40 vármegye közül 37-ben szakadatlanul tart az adóvégrehajtás. Mi tartunk tehát a min. elnök ellenkező kijelentéséről?

Az országban azon 23 megyéje, melyben a belügyminiszter szerint az inség már tényleg beköszöndött, a következők: Árva, Abauj, Bars, Bereg, Borsod, Győr, Heves, Hont, Komárom, Krassó, Nógrád, Pozsony, Sárosmegye, Szabolcs, Szathmár, Zala és Zemplén.

Mindezt törvényjavaslat a részletes vita alapjául egyhangulag fogadtatott el. Csakis a részleteknél történtek ellenindítványok. Így Lukács Béla a vetőmag kölcsönről a megkívántot egy milliót — a törvényjavaslatban határozottan kiakarta tenni. Indítványa nem fogadtatott el, valamint nem fogadtatott el a másik törvényjavaslatnál Kiss Albertnek azon indítványa, mely a törvényjavaslat olyatén módosítását célozta, hogy a segélyezés ne a községeket, hanem az államot terhelje.

Az „EGYETÉRTÉS” TÁRCZAJA. A szép himlőhelyes. BOUVIER ELEK REGÉNYE. HARMADIK RÉSZ. Egy szerzetes szerelmei. VIII. „Gloria tibi domine.” (Folytatás.) Mintán a kocsi, melyben Auréla ült elindult, hátul felkapaszkodott, és velök ment. Időközben a Feuilantines-utczában még egy sajtóságos eset történt. Azon pillanatban, midőn Luc abbé felnyitotta az ajtót, és azt mondá a fiatal asszonynak, hogy menjen egyedül más irányban, míg lakásán találkozhatsz, és elvált tőle, egy férfi, ki egy közeli boresarnokban tartózkodott, most kilépett. — Egy pillanattal habozott, vajjon a férfit vagy a nőt kövesse-e, de midőn észrevette, hogy ez utóbbi már üldözötték, elpártolt tőle és követte az abbét. Luc abbé sebesen ment, sietett haza érni. Attól tartott, hogy Auréla, előbb ér lakására, mint ő. Az abbé következő dörögött: — Tudnom kell, hogy hol van a légyott helye, mintán e házból este mindig ki és bejárnak és végre is visszajúnnek a zárdába. Ma az abbé, holnap a főnökné, egy látszik nagyon siet, nem szeretné ha megismernék, ezert megye. Midőn az abbé kapujához ért, követője épen a saroknál volt. Rögön megállt, egy kapu alá húzódott, hogy szemmel tartsa, mi fog történni. A kapu előtt egy kocsi állt. A lelkész egyenesen a kocsihoz ment, megfizette a vitelbért, felnyitotta az ajtót kisegítette a fiatal asszonyt, ki könnyedén kiugrott a köveztet, karját nyújtotta, és lakására vezette. — Ni, ni, ni, jegyzé meg a férfi, ott elváltak, és itt ismét találkoznak. De mi lett a másikból? Mit jelentsen mind ez? Most már késő van,

ezéről van szó, melyet ő kitűzött magának. Auhlet megjelent e meghívásra, személyenk értekeztek, és indult, hogy munkához lásson. — Mi tanni volnék, hogy miként fedezte fel a keresett hely rejtekhelyét, mi tanni volnék gjéni lelkészkedésnek, és látunk midőn Auréla kocsijára szállott, hogy Meudonba hajtszon. Auhlet Emil elhelyezkedett a kocsiában, és a türelmetlenség majd megölte: annyira vágyott a marissal és a kapitánnyal találkozni, hogy azt találta, hogy a lovak nagyon lassan mennek. A cselekvés ideje elérkezett: meglehet, hogy rögtön visszafordulnak. A kapitánynak jogában állott felzárni az ajtót, hogy tetten érje nejét. Ez egyszer alkalom nyílt a nyomorult, házasságtörőnöt tetten kapni, mert nem kétekedett, hogy az abbé a fiatal asszony kedvese, ő megismerte az abbét, midőn ez elhaladt mellette felnyitni a kocsi ajtaját. Ez az abbé volt, ki reggel megtámadta őtet, és csak most értette hangját és viselőjét; a feltékenység szökött belőle. Auréla végre hatalmukba került, és kényeszerre lesz almiri a nyilatkozatot, melyet ő követelt, azaz igazolását. Türelmetlenül több ízben helyet változtatott, egyszerre midőn ki akart nyújtózni és lábszárait egymásra tette, lába egy akadályba ütközött, lehozott, feltelemt, egy kis börtáskát talált, mely nagyon nehéz volt. — Oh! ha ez az övé volna, mily szerencse lenne! Rögön felnyitotta és a lámpák fényénél számszó ékszerszekrényt és egyéb ékszereket látott, melyek csak papírba voltak burkolva. — Valóban az övé. Ezután gondolatokba mélyedt. Egy borzasztó eszme villant fel agyában. Ha ez órában Auréla észrevenné vesztését, lejönné, rendőrt hírna és elfogatná őt! Mint hajdan most is kezei közt voltak a fiatal asszony ékszerai, ismét rablennie. Ezen eszme örült, eszelen volt és épen ezért félt. Egy pillanattal arra gondolt, hogy értesíti a kocsiát, mily leletet tett kocsijában; de az által igen hasznos fekvérről mondana le. Gondosan betette a táskát és visszatette oda, hol volt. Ha valami véletlen eset jönne köze, még mielőtt Meudonba ér, mindig azt mondhatja, mi-

szerint nem vette észre, hogy ezen táska a kocsiában volt. Ezen egyszerű elmélkedés megnyugtatta. Auréla szokott könnyelműségével nem gondolt egybire, mint az új kalandra, mely most kínálkozott; ő annyira el volt telve szerelmével, melynek oly sok veszélyes oldala volt, hogy tökéletesen megfeledkezett kis vagyonáról. Midőn az abbé felnyitotta a kocsi ajtaját, és kezét nyújtá, annyira elragadtatással borult karjaiba, hogy az ifjú lelkész megrázkódott. És mintán a szerzetes nő öltönyében a közérkösséges sérelmezése nélkül nem igen mutatkozhatott, sietett az abbé követni azon sötét folyosón, melynek ez felnyitotta volt ajtaját. Ez órában egész más dolgokra gondolt, mint ékszerszekrényére. Erről tökéletesen megfeledkezett. Auhlet Emil Meudonba ért és kifutott kocsiját, ki félig alva észre sem vette, hogy egy kis táskát visz; a fiatal ember óvatossággal már Meudon határánál szállott ki és mig a kocsi elindult, lépett Meyran marquis lakása felé iránytva. Csengetett és Margit kisasszony remegve zárta fel az ajtót; midőn megismerte meglepetve így szólt: — Hogyan, ön az Auhlet ur, ily órában? — Mi történt? — Lefeküdt már az urak? — Nem; tessék bejönni. Midőn Auhlet engedelmeskedett, bezárta az ajtót és ismételt: — Nem, nem, ők az elfogadó teremben vannak és kártyáznak; de asszonynak szobájában van, majd értesítem megörökzéséről. Vagy előbb az urakhoz tévők bemenni? A két ur nagyon elesodálkozott, hogy ily órában csengettek, és nyugtalanul figyeltek a beszélgetésre, mely az ajtónál folyt. A marquis felkelt és félig kinyitotta az ajtót, midőn Margit Auhlet Emilnek vilgítva belépett. A marquis megismerte a fiatal embert és így szólt: — Ön az Auhlet, ily órában! mi hirt hoz? A fiatal ember belépett; kis táskáját az asztalra tette; Margit kisasszony sietett felmenni értesíteni urját. Auhlet így szólt a jelenlévőknek: — Igen uraim, sok új történet; ma este cselekedni kell; én önköret jöttem,

szert nem vette észre, hogy ezen táska a kocsiában volt. Ezen egyszerű elmélkedés megnyugtatta. Auréla szokott könnyelműségével nem gondolt egybire, mint az új kalandra, mely most kínálkozott; ő annyira el volt telve szerelmével, melynek oly sok veszélyes oldala volt, hogy tökéletesen megfeledkezett kis vagyonáról. Midőn az abbé felnyitotta a kocsi ajtaját, és kezét nyújtá, annyira elragadtatással borult karjaiba, hogy az ifjú lelkész megrázkódott. És mintán a szerzetes nő öltönyében a közérkösséges sérelmezése nélkül nem igen mutatkozhatott, sietett az abbé követni azon sötét folyosón, melynek ez felnyitotta volt ajtaját. Ez órában egész más dolgokra gondolt, mint ékszerszekrényére. Erről tökéletesen megfeledkezett.

E pillanatban lépett be Elise a kis terembe — Mi történt Auhlet ur, hogy ön ily órában jön? — Ó érettnk jött, viszóna a kapitány, felgyenesedve és elkészlvén, mintha egy hadtest élén állana... mi készen vagyunk. — Néhány pillanattal figyelmet kérek. En feltaláltam Marby asszonyt; tudom, hogy hol tölti ma az éjét. — Menjünk oda? kiáltá a kapitány. — Figyelj előbb, szót Elise; ezután Auhlet-hez fordult. — Tehát nincs már a zárdában? — En nem tudom, mire magyarázom. En felfedeztem a zárdát, a hol tartózkodott. A munka után tudakoztam a szomszédoknál, a sajtóságos szerzetéről; egyszerre zárdai ruhában láttam kijönni. En követtem őt és láttam, hogy egy ábával találkozott, kinél most van. Ez az ő táskája. Képzelmek, hogy a fiatal ember halgtató mennyire meg voltak lepette és mily kíváncsiak lettek. Elise intett, hogy foglaljon helyet, ő is leült Auhlet mellé és így szólt: — Lássuk csak. Auhlet ur, beszéljen el mindent részletesen... egész napját. — Jól van asszonyom, így talán könnyebben fogom megérteni; önk is könnyebben megérthetnek engem, és megbeszélhetük, hogy mitévők legyenek. Most a fiatal ember részletesen elbeszélte a különböző jeleneteket, melyeknek az olvasó tanuja volt. Midőn bevégezte elbeszélését, Elise ki felnyitotta volt a kis börtáskát és megtekintette az ékszereket, gondolatokba merült. Oliver a kapitányra tekintett és a fiatal ember így szólt: — Mi tevők legyünk? A kapitány felgyenesedett: — Hogy mi tevők legyünk, az nagyon egyszerű. Mi elindulunk, felkeressük a rendőrbizost; azon házhoz megyünk a kulcs utcába és felzárjuk az ajtót; ott arcul ütöm a csapbőt és mind akettőt átszolgáltatom a biztosnak. Ők elültetnek, én elválasztatom és minden tisztára lesz. Menjünk!

